

Arrest

nr. 95 980 van 28 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 13 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. KOTARSKI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) 1994 te Kamakwie. U behoort tot de Limba etnie en bent christen. U bent opgegroeid in uw geboortestad maar uw moeder en uw vader overleden echter toen u nog jong was. Uw moeder kwam om het leven tijdens de burgeroorlog in de jaren '90 en uw vader overleed later in 2005 als gevolg van een conflict binnen het Gbangbany-genootschap waarvan hij reeds lang deel uitmaakte. Uw vader wou zich immers bekeren tot de Islam in 2005 maar de leden van de Gbangbany wilden dit niet toelaten. Leden van dit genootschap mogen zich volgens de tradities niet bekeren tot een geloof. Als reactie werd uw vader gedood door leden van het genootschap en begraven in het Gbangbany-bos in de buurt van Kamakwie. Mede als gevolg van het overlijden van uw ouders bent u nooit naar school kunnen gaan. U probeerde wat geld te verdienen

door het zoeken en graven naar goud en diamanten in uw regio. Samen met uw vriendin kreeg u in 2011 een tweeling, M. en K. U woonde samen met uw gezin in Kamakwie. In mei 2012 kwam een groep leden van het Gbangbany-genootschap naar uw woning en u werd gedwongen mee te gaan naar het Gbangbany-bos in de buurt van Kamakwie. In dat bos lieten deze leden u het graf van uw vader zien, en ze zeiden dat u ook lid diende te worden van het genootschap. U weigerde en zei dat u christen was en dat u hoegenaamd geen lid wilde worden van het genootschap waarop de leden u bedreigden met de dood. Ze vertelden u dat ze hetzelfde zouden doen met u als ze met uw vader in 2005 hadden gedaan, en besloten u in het bos vast te houden. Dezelfde nacht kon u echter nog ontsnappen uit het bos omdat uw bewakers in slaap waren gevallen. U keerde even terug naar uw gezin om enkele spullen samen te rapen en besloot om vervolgens naar Makeni te gaan. Daar klopte u aan bij een zeker P., een zakenman die u kende van uw activiteiten tijdens het graven naar goud en diamanten. U bood hem uw gevonden goud aan en vroeg in ruil zijn hulp om Sierra Leone te verlaten omdat u vreesde hetzelfde lot te moeten ondergaan als uw vader in 2005. U verbleef nog tot 5 juli 2012 bij P. in Makeni om vervolgens samen met hem naar België te komen per vliegtuig. In België vroeg u uiteindelijk asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 9 juli 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten uit vrees gedood te worden door leden van het Gbangbany-genootschap omdat u weigerde lid te worden van dit geheime genootschap, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst legt u erg vage verklaringen af over uw voorbestemming om lid van het geheime Gbangbany-genootschap te worden en uw uiteindelijke weigering lid te worden van dit genootschap.

Zo geeft u tijdens het gehoor voor het CGVS aan dat u in mei 2012 benaderd werd in uw woning door een groep Gbangbany-leden die u meenamen naar een bos waar ze u het graf van uw vader lieten zien (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Deze zelfde leden zouden u vervolgens gevraagd hebben lid te worden van het genootschap wat u weigerde waarop u met de dood bedreigd werd, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Verder verklaart u tijdens het gehoor dat uw vader lange tijd lid is geweest van het door u vermelde genootschap maar dat hij in 2005 tijdens een ceremonie gedood werd door leden van het genootschap omdat hij zich tot het islamgeloof wilde bekeren (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Vooreerst dient hieromtrent opgemerkt te worden dat uw kennis wat betreft het beweerde langdurige lidmaatschap van uw vader van het Gbangbany-genootschap wel erg beperkt is. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat uw vader al lang lid was van het genootschap voordat hij in 2005 gedood zou zijn, maar u heeft geen idee sinds wanneer hij lid was en of hij al dan niet gedwongen werd er lid van te worden of dat hij vrijwillig lid is geworden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd of u tijdens uw jeugd wist of op de hoogte was van het Gbangbany-lidmaatschap van uw vader, geeft u aan dat u het via uw vrienden wist (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt welke rol of functie uw vader binnen het genootschap had, verklaart u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U geeft aan dat uw vader nooit met u sprak over zijn beweerde lidmaatschap (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Verder verklaart u dat uw vader u ook nooit gevraagd zou hebben lid te worden van het genootschap wat enigszins vreemd is gezien uw latere verklaring tijdens het gehoor dat alle jongens binnen de familie verplicht worden toe te treden tot het genootschap (zie gehoorverslag CGVS, p.7-11). Uiteraard dient hierbij rekening te worden gehouden met uw relatief beweerde jonge leeftijd op dat tijdstip, maar het kan alleszins vreemd genoemd worden dat uw kennis over het vermeende lidmaatschap van uw vader wel heel erg beperkt genoemd kan worden. Immers, u geeft enerzijds tijdens het gehoor aan dat u via vrienden wist dat uw vader lid was van het genootschap zodat redelijkerwijze toch verwacht zou kunnen worden dat u via deze weg meer te weten zou zijn kunnen komen over het beweerde lidmaatschap, en anderzijds verklaart u tijdens het gehoor dat uw vader in 2005 overleden zou zijn nadat hij door zwarte magie om het leven zou zijn gekomen tijdens een ceremonie van de Gbangbany-leden waardoor logischerwijze toch verwacht zou mogen worden dat u enige inspanningen zou hebben geleverd meer te weten te komen over het lidmaatschap van uw vader en over de omstandigheden waarin hij overleden zou zijn. Echter, wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt in welke omstandigheden uw vader is overleden, geeft u aan dat u het niet weet, en dat enkel de leden het weten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Verder wordt u tijdens het gehoor gevraagd of u geen andere leden van het Gbangbany-genootschap kent, zoals vrienden van

uw vader, waarop u antwoordt van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U voegt er merkwaardig genoeg wel aan toe dat de vrienden van uw vader u zeiden dat uw vader lid was, maar wanneer u vervolgens gevraagd wordt wie deze vrienden dan waren, komt u niet verder dan slechts één naam te geven (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd of geen andere familieleden van u lid waren van het genootschap geeft u aan dat u de enige zoon was, en dat u niet weet of uw grootvader lid is geweest van het genootschap (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Wat dit laatste betreft, is het bovendien vreemd te noemen dat u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat u een broer had die overleden is of zou zijn in 2010, en dat de Gbangbany-leden u in 2012 het graf zouden hebben getoond van uw vader en dat van uw broer in het bos, terwijl u het tijdens het gehoor voor het CGVS hoegenaamd niet heeft over uw (overleden) broer en zijn al dan niet vermeende rol in het door u vernoemde genootschap (zie vragenlijst CGVS, dd. 25 juli 2012, p.3, zie administratief dossier), terwijl u hier op het einde van het gehoor toch uitdrukkelijk naar gevraagd wordt – wanneer u de vraag gesteld wordt of u geen andere personen kent die net zoals uw vader problemen hebben gekend met het Gbangbany-genootschap en misschien zelfs overleden zijn als gevolg van gelijkaardige problemen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te kunnen stellen dat uw kennis wat betreft het vermeende lidmaatschap van uw vader van het Gbangbany-genootschap erg beperkt genoemd kan worden, net zoals uw kennis over de omstandigheden waarin uw vader in 2005 overleden zou zijn, zodat reeds de eerste vragen gesteld kunnen worden bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel.

Verder zijn enkele van uw verklaringen over gebeurtenissen die uw vrees zouden hebben versterkt gedood te worden door Gbangbany-leden, net zoals uw vader vermoord zou zijn in 2005 door deze leden, eveneens niet overtuigend te noemen. Vooreerst is het enigszins vreemd te noemen dat uw vader in 2005 overleden zou zijn tijdens een ceremonie van de Gbangbany-leden en dat uzelf slechts in mei 2012 benaderd zou zijn door deze zelfde leden – toch zeven jaar na het overlijden van uw vader – met de vraag om eveneens toe te treden tot het genootschap. U geeft tijdens het gehoor immers aan dat u voor mei 2012 geen enkel contact heeft gehad met de Gbangbany-leden, en hoegenaamd geen problemen hieromtrent heeft gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Verder geeft u aan geen van de leden te kennen die u benaderd zouden hebben in mei 2012 en die u wat later bedreigd zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Ook zijn uw verklaringen omtrent wat er zich nadien zou hebben afgespeeld in het bos waar u naartoe gebracht zou zijn erg vaag en allesbehalve gedetailleerd te noemen en komen derhalve niet doorleefd over. U komt tijdens het gehoor niet verder dan te stellen dat men u het graf liet zien van uw vader, dat men u vroeg lid te worden van het genootschap maar dat u weigerde, en dat u later diezelfde nacht kon ontsnappen omdat uw bewakers in slaap zouden zijn gevallen (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). Wanneer u verdere vragen gesteld worden over deze door u aangehaalde gebeurtenissen, blijft u steeds erg op de vlakte of moet u zelfs het antwoord schuldig blijven. Zo kan u, zoals eerder al vermeld, geen namen van Gbangbany-leden vernoemen die u bedreigd zouden hebben, en kan u evenmin namen van andere jongeren vernoemen die ook aanwezig zouden zijn geweest in het bewuste bos (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U antwoordt immers positief op de vraag of er ook andere jongeren aanwezig waren in het bos die ook geïnitieerd zouden worden in het genootschap maar gevraagd naar hun namen of naar wat er met hen gebeurd zou zijn, moet u telkens het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Verder wordt u tijdens het gehoor gevraagd wat de Gbangbany-leden met u van plan waren waarop u antwoordt dat ze u wilden doden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of ze dit dan tegen u zeiden, antwoordt u positief, en u verklaart eveneens dat ze u via 'hekserij' zouden doden, zoals ze ook uw vader om het leven zouden hebben gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of u hier wat meer uitleg bij kan geven – bij de manier waarop ze u zouden ombrengen of wat ze met u van plan waren – antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Ook hierbij dient ten eerste te worden opgemerkt dat u opnieuw erg op de vlakte blijft wat betreft dit toch niet onbelangrijk aspect van uw asielrelaas, maar verder dient eveneens aangehaald te worden dat uw vrees gedood te worden via hekserij en zwarte magie louter gestoeld is op bijgeloof en hoegenaamd niet op objectieve gronden berust. Uiteraard dient begrip te worden opgebracht voor het geloof dat aan dergelijke praktijken wordt gehecht in bepaalde lokale Sierraleonse regio's, maar in het licht van de objectieve criteria van de Geneefse conventie, of bij de inschatting van het al dan niet aanwezig zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat dergelijke praktijken, zoals hekserij en zwarte magie, waarop uw vrees gestoeld is, bijgeloof betreft en objectieve gronden mist. Bovenstaande vaststellingen lijden er dan ook toe te stellen dat enerzijds uw verklaringen over de gebeurtenissen in mei 2012 waarbij u bedreigd zou zijn door enkele Gbangbany-leden erg vaag en niet overtuigend zijn, en anderzijds dat uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst berust op bijgeloof en niet op objectieve elementen.

Tot slot dient een eventuele mogelijkheid tot intern vluchtalternatief aangehaald te worden in uw land van herkomst. U verklaart immers dat het Gbangbany-genootschap enkel voorkomt in die regio's waar de etnische groep, de Limba's, vertegenwoordigd zijn, en dat enkel Limba's deel kunnen uitmaken van dit geheime genootschap (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Deze verklaring van uw persoon tijdens het gehoor doet dan ook de mogelijkheid rijzen van een interne vluchtmogelijkheid binnen Sierra Leone – indien er geloof gehecht zou kunnen worden aan de door u ingeroepen problemen met leden van het Gbangbany-genootschap, quod non – gezien uw bewering dat dit genootschap enkel voorkomt in Limba-regio's, en gezien uw vermeende problemen veroorzaakt werden door particuliere leden van een geheim genootschap en niet door de Sierra Leone autoriteiten. In dat laatste opzicht is het eveneens opmerkelijk te noemen dat u blijkbaar nooit naar de Sierra Leone politie, of andere autoriteiten, bent gestapt voor een vraag tot mogelijke bescherming in het kader van de door u aangehaalde problemen, maar dat u onmiddellijk het land zou hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Ook deze vaststellingen, namelijk dat u hebt nagelaten bescherming te zoeken in Sierra Leone, tast trouwens de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u zou gehad hebben met het genootschap, verder aan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent ten slotte niet in het bezit van enig identiteitsdocument, noch van een ander document dat uw asielrelaas zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging.

De Raad wijst erop dat waar de verzoekende partij een vordering tot schorsing wenst in te stellen, artikel 39/2, § 1 *juncto* 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen mag worden uitgevoerd.

Het hoger beroep voor de Raad die zetelt in volle rechtsmacht is bijgevolg van rechtswege schorsend voor de duur van het beroep.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48, 48/3 en 48/4, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

Artikel 48 van de vreemdelingenwet bevat slechts een verwijzing naar de internationale overeenkomsten die België binden en verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Artikel 49 en artikel 49/2 van de vreemdelingenwet zijn slechts van toepassing na erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of verlening van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij wijst niet aan hoe deze artikelen geschonden kunnen worden bij het onderzoek van de asielaanvraag in toepassing van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen zijn niet geschonden.

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een asielzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor

vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvV 22 oktober 2009, nr. 33.063, RvV 27 februari 2012, nr. 75.876). De niet-aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484; RvV 30 oktober 2009, nr. 33.601).

De verzoekende partij betwist de vaststellingen van de bestreden beslissing, daar zij gestoeld zouden zijn op een foutieve motivering. De verzoekende partij benadrukt de eenvoudige komaf van verzoeker en het feit dat beide ouders in zijn kindertijd overleden zijn. Daarnaast stelt ze dat verzoeker niet aan documenten zou kunnen raken ter staving van zijn identiteit, omdat hij geen contact meer heeft met personen in zijn land van herkomst.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in het verzoekschrift een opsomming van de gronden tot weigering geeft van de bestreden beslissing (zie p. 4 verzoekschrift). Het louter ontkennen van deze redenen is geen weerlegging of ontkrachting ervan. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent, kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Bovendien stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden heeft met de leeftijd van verzoeker waarop de moord van zijn vader plaatsvond: *“Uiteraard dient hierbij rekening te worden gehouden met uw relatief beweerde jonge leeftijd op dat tijdstip, maar het kan alleszins vreemd genoemd worden dat uw kennis over het vermeende lidmaatschap van uw vader wel heel erg beperkt genoemd kan worden. Immers, u geeft enerzijds tijdens het gehoor aan dat u via vrienden wist dat uw vader lid was van het genootschap zodat redelijkerwijze toch verwacht zou kunnen worden dat u via deze weg meer te weten zou zijn kunnen komen over het beweerde lidmaatschap, en anderzijds verklaart u tijdens het gehoor dat uw vader in 2005 overleden zou zijn nadat hij door zwarte magie om het leven zou zijn gekomen tijdens een ceremonie van de Gbangbany-leden waardoor logischerwijze toch verwacht zou mogen worden dat u enige inspanningen zou hebben geleverd meer te weten te komen over het lidmaatschap van uw vader en over de omstandigheden waarin hij overleden zou zijn.”*

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt inzake de afwezigheid van enig contact met het land van herkomst, heeft verzoeker wel degelijk nog contact gehad met een vriend die hem inlichtte over de toestand van zijn vriendin en kinderen (p. 3 gehoorverslag). De Raad meent dat verzoeker op deze wijze op zijn minst kon proberen aan documenten te raken die zijn identiteit kunnen helpen staven.

De verzoekende partij meent voorts dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de vier voorwaarden zoals gesteld door artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker zou gevlucht zijn omwille van de moord op zijn vader en broer, en de dreiging die hiermee gepaard ging dat hij hetzelfde lot beschoren zou zijn. Een terugkeer zou onmogelijk zijn, aangezien verzoekende partij beweert dat verzoeker door de Gbangbany-groepering bedreigd is en gezocht wordt. De verzoekende partij stelt dat hij is moeten vluchten omdat hij geen steun en bescherming kon genieten in het land van herkomst.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). De Raad stelt vast dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk gemaakt heeft.

In zo ver dat de verzoekende partij stelt dat verzoeker een analfabeet is en dit het afleggen van coherente en overtuigende verklaringen op diepgaande wijze zou beïnvloed hebben, wijst de Raad erop

dat de verzoekende partij niet aantoont dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en verzoeker hierdoor niet in staat is coherente en overtuigende verklaringen af te leggen. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar wel degelijk eenvoudige, duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. De verzoekende partij werd daarenboven tijdens het gehoor bijgestaan door een advocaat die zijn eventuele beperkingen had kunnen aanduiden (RvS van 1 maart 2012, (toelaatbaarheid nr. 8228).

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS, wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS